

Hadet uden grund

"Dette er sket, for at det ord skal opfyldes, som står skrevet i deres lov: De hadede mig uden grund."

Johannes 15:25

Den religiøse verden på Jesu tid hadede ham og slog ham til sidst ihjel. De hadede ham, fordi hans måde at leve på var i strid med deres. Med sit eksempel på opofrelse fordømte han deres egoistiske måde at leve på, og med sin lære afslørede han deres populære fejltagelser, mens han underviste i upopulære sandheder.

Ordene i vores indledningstekst, som er taget fra Salme 69,4, blev sagt af Jesus til hans disciple i de sidste timer af hans jordiske virke. Han vidste, at de snart ville komme til at lide nød og hjertesorg, og han forsøgte at forberede deres hjerter og sind på de begivenheder, der snart lå forude. Han ønskede ikke, at de skulle snuble, men at de skulle være klar til at modtage Helligånden i pinsen og få del i de

vidunderlige privilegier, der følger med det himmelske kald. Hebræerbrevet 3:1

VERDENS FORAGT

I løbet af Jesu tjeneste havde disciplene lært, at det at være tilhænger af den ydmyge og beskedne Jesus ikke gav dem velvilje fra den religiøse verden på deres tid. Der var lejligheder, hvor masserne flokkedes omkring deres elskede Herre, men ofte viste deres motiv sig at være en eller anden materiel eller kødelig fordel, som de håbede at få fra ham. Kun få var så interesserede, at de trofast fulgte ham eller var villige til at bringe ofre for at være hans disciple. Johannes 6:26 og 27 og 60 og 66

Da tiden var inde til, at Jesus skulle korsfæstes, troede hans disciple uden tvivl, at han på en eller anden måde kunne undslippe døden og påtage sig sin rolle som Israels leder og konge. De kendte profeten Esajas' ord, som han havde skrevet om Messias: "Der skal ikke være nogen ende på hans regering og fred." (Esajas 9,7). Men de vidste ikke, at det først var nødvendigt for ham at lide og dø for verden, før de vidunderlige profetier i forbindelse med hans riges herlighed kunne opfyldes. Det var

deres håb at få del i Mesterens herlighed, som de troede var nær.

JESUS SKAL DØ

Jesus skjulte ikke for sine disciple nødvendigheden af sin snarlige død. Fra den bibelske beretning lærer vi: "Fra det tidspunkt begyndte Jesus at forklare sine disciple, at han skulle gå til Jerusalem og lide mange ting for hænderne af de ældste, ypperstepræsterne og lovens lærere, og at han skulle dræbes og på den tredje dag blive oprejst til livet." (Matthæus 16:21). Selv om Jesu udtalelse var klar, må hans tilhængere have troet, at det, han havde sagt, havde en anden betydning.

Jesus vidste, at hans disciple stadig betragtede deres privilegier som disciple ud fra materielle fordele og den ære, de håbede at opnå ved at være forbundet med ham. Han vidste også, at de efter pinsen ville blive gennemsyret af den forstående Helligånd. Men nu var de ude af stand til at acceptere, at deres Herres død rent faktisk ville ske.

JESUS-TILHÆNGERE HADEDE

Disciplene elskede deres Mester og var overbeviste om, at han var den guddommeligt udpegede Messias, men de forstod endnu ikke, at der skulle være lidelse og død forbundet med hans tjeneste før herlighed og ære. Peter skrev senere: "De undrede sig over, hvilken tid eller situation Kristi Ånd i dem talte om, da han på forhånd fortalte dem om Kristi lidelse og hans store herlighed bagefter." 1 Peter 1:11

I vores udvalgte skriftsted erkendte Jesus, at han blev hadet uden grund, og han forklarede også: "Verden ville elske dig som en af sine egne, hvis du tilhørte den, men du er ikke længere en del af verden. Jeg valgte dig til at komme ud af verden, så den hader dig. Kan du huske, hvad jeg sagde til dig? "En slave er ikke større end sin herre. Eftersom de forfulgte mig, vil de naturligvis også forfølge jer. Og hvis de havde lyttet til mig, ville de lytte til dig. De vil gøre alt dette mod jer på grund af mig, for de har forkastet ham, der har sendt mig." Johannes 15:18-21

Mesteren advarede også: "Men tiden kommer - ja, den er her nu - hvor I vil blive spredt, hver især gå sin

egen vej og efterlade mig alene. Men jeg er ikke alene, for Faderen er med mig. Jeg har fortalt jer alt dette, for at I kan have fred i mig. Her på jorden vil I få mange prøvelser og sorger. Men vær fortrøstningsfulde, for jeg har overvundet verden." Johannes 16:32 og 33

Det er godt at bemærke, at det ikke så meget var advarslen om den kommende spredning og forfølgelse, der skulle give disciplene fred og godt humør, men snarere at de, når den kom, ville forstå dens sande betydning. Så ville de indse, at de havde det store privilegium at lide sammen med Jesus. Han ville have dem til at vide, at han overvandt verden, og at de også ville få styrke til at overvinde verden, hvis de blev ved med at være hans disciple. Med denne lovede sejrssikkerhed kunne de glæde sig på trods af verdens modstand og forfølgelse. Viden om, at de led sammen med deres kære Herre, ville give dem mod til at fortsætte trofast.

OVERVINDERE

I det eksempel, som Jesus satte i sit eget liv, sin tjeneste og sin lære, er det tydeligt, at det kristne liv er en kamp mod modstand. Der foregår en konstant

krigsførelse, hvor vi kæmper mod formidable fjender, som ville overmande os, hvis vi ikke fik guddommelig styrke til at overvinde dem. Satan, djævelen, er den kristnes store modstander, og hans allierede er verden og vores eget faldne kød. (1 Peter 5:8; Johannes 17:14 og 15; Romerne 7:18). Apostlen Paulus skrev om sig selv: "Jeg disciplinerer min krop som en atlet og træner den til at gøre, hvad den skal. Ellers frygter jeg, at jeg selv bliver diskvalificeret efter at have prædikeret for andre." 1. Korintherbrev 9:27

Udtrykket "overvinde" bruges til at beskrive den kristnes sejr over djævelen, over verden og over vores eget kød. Ondskaben er selve grundlaget for den verden, som Satan er fyrste over. Paulus formanede derfor: "Lad ikke det onde overvinde dig, men overvind det onde ved at gøre det gode." (Romerne 12:21). Johannes opmuntrer også: "For enhver, der er født af Gud, overvinder verden. Dette er den sejr (græsk: middel til succes), som har overvundet verden, selv vores tro." 1. Johannesbrev 5:4

GUD ER KÆRLIGHED

Vores himmelske Fader er kærlighedens opavsmand og har været dens sponsor gennem

tiderne. Satan er derimod egoismens ophavsmand. Disse to principper har været i krig med hinanden lige siden syndefaldet. Guds folk - dem, der har tjent ham trofast til alle tider - har været motiveret af deres kærlighed til ham. De har ladet sig lede af ham og hans Ånd, mens størstedelen af resten af menneskeheden er gået gennem livet stort set kontrolleret af egoismens princip.

Mennesket blev skabt i Guds billede, og der er stadig spor af dette billede, som viser sig i mange menneskers gode gerninger. (Første Mosebog 1:27). Men det er ikke den lejlighedsvis venlige handling, der gør det muligt at overvinde verden og dens ånd. Det skal være en omvendelse fra princippet om at leve for sig selv til at leve for Gud og vie vores liv til hans tjeneste. På grund af synden har den menneskelige familie taget "selvet" til sig som et dominerende livsmotiv. Det er blevet så meget en livsstil i verden, at det betragtes som normalt. Egeninteresse er det princip, der styrer den nuværende verden, og Satan er "denne verdens gud". 2. Korintherbrev 4:4

ELSKE HINANDEN

Den eneste måde, hvorpå egoismen kan afskaffes, og kærlighedsprincippet etableres over hele jorden som det ledende princip i livet, er gennem Guds frelsesplan. I Jesus har vi vores mest omfattende eksempel på kærlighed som livsform. Han gav os ikke kun et eksempel, men påbød sine efterfølgere at elske, idet han sagde: "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer." Johannes 13:34

Denne kærlighedens ånd blev hverken helt forstået eller værdsat af den rige unge hersker, som fik besked på at sælge alt, hvad han ejede, og give det til de fattige, men som derefter gik bedrøvet bort (Matt 19,16-22; Luk 18,18-23). Ved at følge loven om selvopholdelsesdrift havde han samlet verdslige goder til sig selv, og han var ikke parat til at dele dem med andre. Disciplene var forvirrede over Jesu råd til den rige unge mand, som så ud til at afspejle en hensynsløs opgivelse af alle egeninteresser.

ÆGTE DISCIPELSKAB

Peter sagde så til Jesus: "Vi har forladt alt for at følge dig! Hvad vil der så være for os?" (Matthæus 19,27).

Peter mindede Mesteren om, at de som hans disciple havde overholdt de betingelser, som han forsøgte at pålægge den rige unge hersker. Deres alt var ikke så meget som hans alt, men princippet var det samme. Efter at have bragt dette offer ønskede de naturligvis at vide, hvad de kunne forvente at få til gengæld. Peters spørgsmål afslører, at han endnu ikke havde forstået den virkelige ånd i discipelskab. Han håbede måske, at han ville få noget i form af ære og prestige. I stedet for at være en ydmyg fisker ønskede han måske en fremtrædende position i Messias' rige, at være en hersker eller en stor blandt mennesker.

Jesus svarede: "Jeg forsikrer jer om, at når verden bliver skabt på ny, og Menneskesønnen sætter sig på sin herlige trone, vil I, som har været mine efterfølgere, også sidde på tolv troner og dømme Israels tolv stammer. Og alle, som har givet afkald på hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller børn eller ejendom for min skyld, vil få hundrede gange så meget igen og arve evigt liv." (Matthæus 19:28-29). Vi må ikke få den fejlagtige opfattelse af denne passage, at Herren ønsker, at kristne skal ofre andre. Det ville være forkert at fratage vores familier nødvendige bekvemmeligheder og forsyninger. Men når vi har gjort det, er overskuddet Herrens.

TAG DIT KORS OP

Da Jesus meddelte sine disciple, at han var på vej til Jerusalem, og at han forventede at blive arresteret og dræbt der, ville Peter ikke høre tale om det. "Men Peter tog ham til side og begyndte at irettesætte ham for at sige sådan noget. "Himlen forbyde det, Herre," sagde han. "Det vil aldrig ske for dig!" Jesu svar på dette velmenende råd var: "Gå væk fra mig, Satan! Du er en farlig fælde for mig. Du ser kun tingene fra et menneskeligt synspunkt, ikke fra Guds." (Matthæus 16:22-23). Peter forsøgte at overbevise Mesteren om, at han skulle lade egeninteresse påvirke ham og ikke tage til Jerusalem, hvor han vidste, at hans fjender ventede.

Peter fremmede uforvarende Satans sag, som altid opfordrer folk til at tænke på sig selv først. Verdens mennesker, som Satan er fyrste over, tænker oftest først på sig selv. Det er åbenlyst deres måde at leve på, og det har det været siden Edens dage, men det er ikke Guds måde. "Så sagde Jesus til sine disciple: Hvis nogen af jer vil være min efterfølger, skal I opgive jeres egen vej, tage jeres kors op og følge mig. Hvis du prøver at holde fast i dit liv, vil du miste

det. Men hvis I opgiver jeres liv for min skyld, vil I redde det." Vers 24 og 25

Jesus mistede allerede dengang sit liv som et offer for hele menneskeheden. Generelt betragter de fleste i dagens samfund det som tåbeligt at tænke på andre end sig selv. Men Jesus appellerede til Peters og de andre disciples sind og hjerte ved at rette deres opmærksomhed mod det faktum, at deres liv ville blive reddet på Guds måde, ikke ved at følge det verdslige princip om "selvet først".

At overvinde verden betyder, at vi som kristne står imod det egoistiske princip, som vi er omgivet af fra alle sider. Vi giver uselvsk vores liv i tjeneste for Gud, for sandheden og for brødrene. (Filipperbrevet 3:7 og 8; 1. Johannesbrev 3:16). Vi er ikke kaldet til at være "ude af verden" eller til at leve isoleret fra verden. (Johannes 17:15). Selv om vi er i verden, skal vi snarere holde os adskilt fra dens principper og standarder og ikke lade os påvirke af dens egoistiske ånd. Prøven på os er, at mens vi fysisk lever og arbejder i verden, må vi ikke tilpasse os dens generelle ånd, men fortsat bestræbe os på at miste vores liv til fordel for guddommelig kærlighed. Romerne 12:2

DÅB TIL DØDEN

En rig velsignelse venter de kristne hvert år, når de mindes vor Herre Jesu offerdød. At tage del i det symbolske brød og bæger repræsenterer vores tilegnelse af fordelene ved hans offer. (Matthæusevangeliet 26:26-29). Når vi således har modtaget fordelene ved hans løsesumsoffer, glæder vi os over den guddommelige nåde mod os og husker vores privilegium til også at ofre, til at "dø dagligt", så at sige, ved at fornægte os selv og nedlægge vores liv for at gøre Guds vilje. (1. Korintherbrev 15:13). Det kan betyde, at vi bliver udstødt af verden, at vi bruger vores fysiske kræfter, eller at vi bliver såret af dem, der har bagtalt os med deres ord.

Vores dåb er en dåb til Jesu død. "Har I glemt, at da vi blev forenet med Kristus Jesus i dåben, forenede vi os med ham i hans død? For vi døde og blev begravet med Kristus ved dåben. Og ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlige kraft, kan vi nu også leve nye liv.

Da vi er blevet forenet med ham i hans død, vil vi også blive oprejst til livet, som han blev det." Romerne 6:3-5

Vi har modtaget en særlig invitation til at følge i vores kære Herres og Mesters fodspor. At "følge" ham betyder, at vores erfaringer i verden kommer til at ligne hans. Jesus forklarede: "Jeg siger jer sandheden, slaver er ikke større end deres herre. Ej heller er budbringeren vigtigere end den, der sender budskabet." (Johannes 13:16). Til dem, der trofast følger i Mesterens fodspor, selv om de bliver "hadet uden grund", gives løftet: "De, der sejrer, skal sidde med mig på min trone, ligesom jeg sejrede og sad med min far på hans trone." Åbenbaringen 3:21